

Dobozi Eszter

Mindenségedben...

*Megvan-e még az az erdei út, odalenn az az ösvény?
Megvan a tóra szökő árnyék valahol? Vagy amint szél
támad fönt, s a Királyné szoknyáján fut alá a
partig. Várfokon éles fényben csattog a zászló.
Halod a hattyú-sziszt, a vizek s a sirály suhogását?
Rég volt tájait tűnt évek vonulásainak hol
rejtegeted, mondd! A festő ragyogása hová jut?
Hol fészkelte magát be az égig s a földig özönlő?
Képek képei ott szunnyadnak a kéreg alatt, bent,
majd áttörnek az álommá szűrt képzetek árján.
Hogy' tágul befelé, és hány földrésznyi világ él
itt, ahogy ismétlődik Fent s odatúl! Hova térül-
fordul, s mint hatol át – börtönfalán – isteni jelben?
Mindenségedben hova lesz, ami volt, ami emlék?*

Rendszereidben

*Van winchestered? Eltűnő nyaraink hova lesznek?
Alvó képei sétatáinknak, mondd, hova férnek?
Hol rögzül színek sokasága s a fény, amely eltölt
még ma is árnyékos, besötétült ablakainkban
állva. Ki őrzi zarándoklásait árva magunknak?
Mint elnyűtt beteg unt, vén teste, levél rezeget a kő-
tömbre hajítva – Pilisszentlászlót hagyva el – ott fönt
a hegyen. Emlékszem, milyen is volt, vére hogy' iszkolt
zölden a sárgult főérben. S a reszketeg élet
– hogy' tudod! – oly fáradtan bár, azt lükteti, hogy van
még erejéből, sőt megsokszorozódva örömben,
perdül, dalba fog a Pilis ódon mágusi csúcsán.
Van még hely valamely fájlodban s rendszereidben?
Végtelened befogadja-e fájó kincseimet majd?*